

Utorok 32. týždňa Lk 17,7-10

Užitočný sluha

Ako prijímam, že si iní nevšimnú moju prácu? Rád čakám pochvalu za vykonané? Reptám, keď musím urobiť niečo navyše ako iní ?

Ježiš nám pripomína, aby sme sa naučili hovoriť: „**Neužitoční sluhovia sme; urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.**“ (Lk 17,10)

Považujem tieto slová za ťažké od Ježiša? Ježiš nám hovorí, že celý náš náboženský život nespočíva v tom, čo robíme pre Boha my – ale v tom, čo Boh robí a koná pre nás, v nás a skrze nás. Nenadchýnajme sa príliš našou nábožnosťou, skôr sa pýtajme, či náležite spolupracujeme s Božími darmi, s milosťou viery, povolania, s posväcujúcou a pomáhajúcou milosťou?

Boh chce naplno v nás účinkovať a rovnako skrze nás. Môže sa stať, že našou vinou ostáva veľa Božích darov nevyužitých. Vtedy sme neužitoční sluhovia.

Ježiš od nás čaká, že svoje povinnosti voči Bohu i blíznym budeme robiť bez výčitiek. Boha nedobehneme podfukom, lajdáckym plnením povinnosti, nepodarkami a to tak v duchovnom i materiálnom živote. Dovoľme iným i sebe na náš účet požartovať. Berme viac svoje povinnosti najmä ťažké s úsmevom. Urobme čo máme urobiť.

Návrh na osvojenie si: Nezabudnúť na radosť pri plnení povinnosti.

Streda 32. týždňa Lk 17,11-19

Vďačnosť

Viem byť vďačný? V čom spočíva vďačnosť? Ako vnímam vo svojom okolí vďačnosť?

Ježiš na adresu uzdravených z malomocenstva sa pýta: „**Neočistilo sa ich desať? A kde sú tí deviaty? Nenašiel sa okrem tohoto cudzinca nik, čo by sa bol vrátil a vzdal Bohu chválu?**“ (Lk 17,17-18)

Vďačnosť samaritána je hodná nasledovania.

Aká je asi proporcia medzi prosením a ďakovaním u ľudí? Možno považovať vďačnosť za znak pravej kultúry človeka? Naučme sa objavovať Božiu dobrotu, ktorá sa skrýva v každom dare, nezávisle od toho, odkiaľ pochádza. Patrí si častejšie pripomenúť, že Bohu za jeho dobrotu sme niečím povinní.

Sú mnohí z okolia, ktorí za nás nielen prosia Boha, ale aj ďakujú. Vďačnosť je vizitkou spoločnosti i jednotlivca. Vnímať dobrodincov a primerane reagovať na ich lásku je niečo viac ako povinnosť. Chápem, že menej prosiť a viac ďakovať, robí život radostnejším? Eucharistia znamená vďakyvdávanie. Výzva k činnosti srdca, rozumu, k aktívnej radostnej činnosti.

Návrh na osvojenie si: Prehodnotiť svoju vďačnosť.

Štvrtok 32. týždňa Lk 17,20-25

Pozornosť

Vnímam seba ako pozorného človeka? Voči komu a čomu a kedy som pozorný a nepozorný?

Ježiš pripomína: „**Božie kráľovstvo príde nepozorovane.**“ (Lk 17,20)

Ježiš vysvetlil, že Božie kráľovstvo nie je žiadny triumf, už prišlo skrze Krista skrze vieru.

Nesmieme čakať triumf Syna človeka, skôr čakajme a plňme vôľu Božiu. Žime s Bohom. Boh žije medzi nami. Osobne posväcujme svet. Sme vyzvaný byť pozorný k svätosti. Svätosť je skutočnosť plná tajomstiev: čím väčšia, tým menej ju vidno.

Božie kráľovstvo je už medzi nami. Uskutočňuje sa skrze nás. Práca na sebe si vyžaduje vysoký stupeň osobnej pozornosti. Ježiš nezomrel nadarmo. Byť pozorný na učenie Ježiša, zaväzuje.

Návrh na osvojenie si: S mementom pozornosti k osobnej svätosti.

Piatok 32. týždňa Lk 17,26-37

Bdiieť

Nakoľko si vo svojom živote uvedomujem, že raz zomriem? Kde, ako a prečo tak by som chcel zomrieť? Ako zmýšľam o príprave na svoju smrť?

Ježiš pripomína: „**Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho.**“ (Lk 17,33)

Ježiš hovorí o svojom neočakávanom príchode, keď bude nasledovať náš súd.

Každý deň a veľa krát počas dňa stojíme pred Božím súdom. Za naše myšlienky, slová a skutky, tak voči Bohu, bližnému i sebe samým, sa budeme pred spravodlivým súdom zodpovedať. Takýto súd sa koná každú chvíľu.

Bdiieť, byť vždy pripravený na stretnutie s Bohom si vyžaduje zvládnuť životné skúšky zo svojej trpezlivosti, odvahy, pravdovravnosti, presnosti, zdržanlivosti atď. Bdiieť nad egoizmom, lenivosťou, pohodlnosťou, zmyselnosťou, lakomstvom... Naše svedomie je potrebné vychovávať, pestovať, kontrolovať... čiže bdiieť. Čo som za človeka? Kiežby pri tom súde bol rozsudok nielen oslobodzujúci, ale aj pochvalný. Nečakajme. Konajme.

Návrh na osvojenie si: Naučiť sa žiť a zomierať s Pánom.

Sobota 32. týždňa Lk 18,1-8

Vždy sa modliť

Koľko času venujem modlitbe? Kedy cítim potrebu modliť sa? Čo je mojou najčastejšou prekážkou k dobrej modlitbe?

Ježiš na úvod podobenstva o sudcovi, ktorý sa Boha nebál a ľuďmi pohŕdal a predsa sa ujal sporu vdovy nám pripomína: „**Treba sa stále modliť a neochabnúť.**“ (Lk 18,8)

Keď tak Ježiš hovorí iste nepreháňa. Naša doba potrebuje modlitbu, hoci primúdri a pyšní ľudia považujú modlitbu za akýsi magický kúsok, poveru, ktorá nepristane vede, technike začiatku nového tisícročia. A predsa dnešný človek vidí svoju bezradnosť. Slepé oddanie sa výtvarom ľudského ducha nestačí.

Ak niečo potrebuje dnešný svet, tak je to modlitba. Modlitba je aktom viery v stvoriteľskú Lásku, ktorá udržiava svet a každého z nás pri živote. Modlitba je odvolanie sa na tú Lásku, ktorá je predsa prístupná každému z nás. Boh aj a najmä skrze našu modlitbu “zaraz“ nás obráni.

Modlitba vytvára u nás a v nás bezpečný stav. Ten stav nie je zažehnaním nebezpečenstiev a ťažkosti, ale zaistuje nám silu na ich premáhanie.

Návrh na osvojenie si: Porovnam ten čas s časom svojich záľub, povinností.